

Tit - Comentarii W. McDonald

Pavel a fost rob al lui Dumnezeu și apostol al lui Isus Cristos. Prima ipostază îl înfățișează ca sclav al Stăpânului Suprem, în vreme ce a doua ni-l prezintă ca trimis al Domnului Suveran. Prima sugerează supunerea, a doua autoritatea. El a devenit rob prin împuternicire divină.

Țelurile slujbei sale au fost răspândirea credinței aleșilor lui Dumnezeu și a cunoștinței adevărului. Răspândirea credinței poate însemna fie faptul că el este cel care le-a adus prima oară credința sau i-a condus la convertire, fie faptul că i-a condus în credință după ce au fost mântuiți.

Întrucât sintagma: cunoștința adevărului pare să se refere la al doilea sens, noi credem că apostolul a avut în vedere două țeluri de bază:

(1) evanghelizarea - adică răspândirea credinței aleșilor lui Dumnezeu;

(2) educația - răspândirea cunoașterii adevărului.

Textul de aici se îngemănează cu cel de la Matei 28:20 - predicarea evangheliei către toate națiunile și învățarea lor să păzească toate lucrurile poruncite de Cristos. În precizarea pe care o face fără înconjur apostolul că a fost chemat să promoveze credința aleșilor lui Dumnezeu, el ne confruntă cu doctrina alegerii. Puține doctrine din Scriptură au fost mai supuse interpretărilor greșite și au stârnit mai multe dezbateri, punând la grea caznă intelectul oamenilor, ca doctrina alegerii. Pe scurt, ea ne învață că Dumnezeu i-a ales (vezi Efeseni 1 și Romani 9, unde tema alegerii este tratată mai pe larg) pe anumiți oameni în Cristos înainte de întemeierea lumii, cu intenția finală ca aceștia să fie sfinți și fără vină înaintea Lui (Efeseni 1:4).

După ce a arătat că apostolia lui are de a face cu credința aleșilor lui Dumnezeu și cu cunoașterea adevărului, acum Pavel adaugă faptul că acest adevăr este potrivit cu evlavia. Asta înseamnă că credința creștină este consecventă cu adevărata sfințenie, fiind adaptată să-i conducă pe oameni la evlavia de ordin practic. Posedarea unei credințe adevărate necesită în mod automat și trăirea unei vieți de curăție. Nimic nu poate fi mai jalnic decât predicatorul despre care s-a afirmat: „Când era la amvon, oamenii doreau să nu mai plece, iar când nu era la amvon, ar fi preferat ca niciodată să nu se mai urce la amvon!"

Împuternicirea primită de Pavel în legătură cu evanghelia este tratată acum pe larg. Ea nu avea în vedere doar:

(1) evanghelizarea - adică răspândirea credinței aleșilor lui Dumnezeu, la timpul trecut; și

(2) educația - răspândirea cunoașterii adevărului, deci la timpul prezent; ci și

(3) expectativa - în nădejdea vieții veșnice, adică la timpul viitor.

Noul Testament vorbește despre viața veșnică atât ca un bun de care beneficiem în prezent, cât și o nădejde viitoare.

Termenul nădejde nu presupune nesiguranță. În momentul în care ne încredem în Cristos ca Mântuitor al nostru, avem viața eternă ca pe un bun de care beneficiem în prezent (Ioan 5:24), devenind moștenitori ai tuturor binefacerilor lucrării Sale de răscumpărare. Dar noi nu vom trăi în mod practic bucuria tuturor acestora până când nu vom ajunge în patria cerească. Noi nădăjduim în sensul că așteptăm cu bucurie, având privirile ațintite în viitor, când vom primi viața veșnică în forma ei finală, când ne vor fi dăruite trupurile noastre proslăvite și când vom fi pe veci eliberați de păcat, boală, întristare, suferință și moarte (Filipeni 3:20,21; Tit 3:7).

Această nădejde este sigură, întrucât ne-a fost făgăduită de Dumnezeu. Nimic nu este mai sigur decât cuvântul lui Dumnezeu, care nu poate să mintă, care nu poate fi înșelat și care nu înșală. Nu există nici un risc în a crede ceea ce spune El. De fapt, nimic nu este mai rezonabil pentru o creatură decât să-L creadă pe Creatorul ei.

Dumnezeu a promis viața veșnică înainte de a fi început timpul. Acest lucru poate fi înțeles în două moduri: Mai întâi, Dumnezeu a stabilit în veșnicia trecută să dea viața veșnică tuturor celor care aveau să creadă în Domnul Isus, și ceea ce a stabilit El a echivalat cu o promisiune. Sau ar putea însemna că toate binecuvântările mântuirii au fost cuprinse în stare germinală în făgăduința despre venirea lui Mesia, pe care o regăsim la Geneza 3:15. Asta a fost înainte de toate veacurile timpului sau înainte de a se fi derulat dispensațiile.

La timpul potrivit Dumnezeu a făcut cunoscut acest program glorios de viață veșnică pe care îl concepușe în veacurile trecute. El nu l-a descoperit însă în întregime în vremurile Vechiului Testament. Credincioșii nu aveau pe atunci decât o idee foarte vagă despre viața de după moarte. Dar ceața s-a risipit de îndată ce a venit Mântuitorul. El „a adus viața și nemurirea la lumină prin evanghelie" (2Timotei 1:10). Iar vestea bună a fost răspândită de Pavel și de ceilalți apostoli, ca împlinire a poruncii lui Dumnezeu Mântuitorul nostru, adică în ascultare de Marea însărcinare.

Scrisoarea este adresată lui Tit, adevăratul fiu al lui Pavel în credința comună. Dar cine este acest Tit?

Suntem nevoiți să-i alcătuim biografia din fragmentele disparate cuprinse în referiri sporadice la el în trei din scrisorile lui Pavel. Grec din naștere (Galateni 2:3), el s-a născut din nou prin credință în Domnul Isus, probabil prin misiunea lui Pavel (Tit 1:4). Pe vremea aceea se dădea o bătălie aprigă pentru stabilirea adevăratei evanghelii. Pe de o parte erau Pavel și cei care propovăduiau mântuirea prin har, prin credință, fără nici un alt adaus. Iar pe de alta erau iudaizatorii, care insistau asupra circumciziei (și prin asta asupra păzirii legii), ca cerință prealabilă necesară, ziceau ei, pentru ca cineva să poată dobândi cetățenia de prim rang în împărăția lui Dumnezeu. Tit a devenit un caz de probă în această controversă. Pavel și Bamaba l-au luat cu ei la Ierusalim (Galateni 2:1) pentru o conferință ținută cu apostolii și bătrânii bisericii. Decizia conciliului a fost că un om dintre Neamuri cum era Tit nu trebuie se supună legilor și ceremoniilor iudaice, acestea nefiind necesare pentru mântuire (Fapte 15:11). Neamurile nu aveau trebuință să devină evrei. Mai degrabă, iudeii și Neamurile devin o nouă creatură atunci când cred în Isus.

După aceea, Tit a devenit unul din cei mai valoroși asistenți ai lui Pavel, slujind în funcția de „om la spărtură" în Corint și apoi în Creta. Apostolul l-a trimis mai întâi de la Efes la Corint, probabil pentru a corecta învățăturile greșite și dezordinile de ordin etic din cadrul adunării

de acolo. Mai târziu, când Tit s-a întâlnit din nou cu Pavel în Macedonia, Pavel a fost nespus de bucuros să afle că corintenii au răspuns pozitiv la sfaturile sale apostolice (2Corinteni 2:12,13;2Corinteni 7:5-7,13-16). Din Macedonia, Pavel l-a trimis pe Tit din nou în Corint, de data aceasta pentru a urgenta strângerea de ajutoare pentru sfinții nevoiași de la Ierusalim (2Corinteni 8:6,16,17;2Corinteni 12:18). Pavel l-a descris cu cuvintele: „partenerul meu și conlucrătorul meu cu privire la voi” (2Corinteni 8:23). Nu știm cu precizie când a fost Pavel cu Tit în Creta, dar în general se crede că asta s-a întâmplat după prima întemnițare a lui Pavel la Roma.

Tit este menționat ultima oară la 2Timotei 4:10, când a petrecut un timp alături de Pavel, în a doua sa întemnițare, dar apoi Pavel spune că Tit a plecat spre Dalmația, adică Iugoslavia de astăzi. Probabil Pavel l-a trimis acolo, deși impresia care se degajă din acel verset este aceea a unui om singuratic și părăsit.

Apostolul îl numește pe Tit adevăratul său fiu într-o credință comună. Asta ar putea însemna că Pavel a fost instrumental în convertirea lui Tit, deși nu este o interpretare absolut certă. Și lui Timotei Pavel i se adresează cu cuvintele: „fiul meu adevărat în credință” (1Timotei 1:2), deși se prea poate ca Timotei să fi fost deja un ucenic la data când l-a cunoscut Pavel (Fapte 16:1). Prin urmare, sintagma ar putea însemna că acești tineri etalau calități spirituale similare celor posedate de Pavel și că în slujirea creștină exista această legătură filială. Acestui tânăr asistent Pavel îi urează: har, îndurare și pace.

În contextul dat, harul înseamnă tăria divină necesară pentru viață și slujire.

Îndurarea este compasiunea manifestată față de nevoile profunde ale oamenilor.

Pacea înseamnă eliberarea de neliniște, panică și derutare, în pofida împrejurărilor neprielnice prin care trecem în viață.

Toate acestea purced împreună de la Dumnezeu Tatăl și Domnul Isus Cristos, Mântuitorul nostru. Conexând astfel pe Tatăl și pe Fiul ca surse a harului, îndurării și păcii, Duhul lui Dumnezeu presupune completa Lor egalitate.

Când Pavel a părăsit insula Creta, erau o seamă de lucruri care trebuiau puse la punct, existau învățători falși care trebuiau reduși la tăcere și se resimțea nevoia acută de a avea lideri spirituali în adunări, care să ofere călăuzire. Pavel l-a lăsat, prin urmare, pe Tit pe insula Creta, să se ocupe de aceste chestiuni.

Nu știm cum a ajuns credința creștină în Creta. Probabil cretanii care fuseseră la Ierusalim de Rusalii (Fapte 2:11) au adus la înapoiere vestea bună, ulterior înființându-se adunări creștine.

Nici nu putem fi siguri când s-a aflat Pavel împreună cu Tit pe insula Creta. Știm însă că s-a oprit pentru scurt timp la Creta în cadrul voiajului său spre Roma ca deținut (Fapte 27:12), dar împrejurările acelea nu i-ar fi permis să desfășoare o misiune activă în cadrul bisericilor. Întrucât cartea Faptelor Apostolilor nu amintește deloc de vreo altă călătorie a lui Pavel în Creta, în general se crede că vizita sa pe insulă a avut loc după prima întemnițare la Roma. Recurgând la puțină muncă de detectivi biblici, putem reconstitui următorul itinerar din diversele referiri făcute în scrierile lui Pavel.

Mai întâi Pavel a călătorit cu corabia din Italia în Creta, în drum spre Asia (vestul Turciei de astăzi). Lăsându-l pe Tit în Creta (Tit 1:5), Pavel s-a deplasat la Efes, capitala provinciei Asia. La Efes l-a însărcinat pe Timotei să se ocupe de corectarea învățăturilor greșite ce se strecuraseră acolo (1Timotei 1:3,4). Apoi el a mers mai departe cu corabia, traversând Marea Egee și ajungând în Macedonia, pentru a-și îndeplini intenția exprimată anterior pe când se afla în închisoare de a vizita Filipi de îndată ce va fi fost eliberat (Filipeni 1:26). În cele din urmă, el a plecat spre sud-vest, traversând Grecia și ajungând la Nicopole, unde intenționa să ierneze și unde se aștepta ca Tit să i se alăture (Tit 3:12).

Homer ne spune că în vremea aceasta existau între nouăzeci și o sută de cetăți în Creta și se pare că în unele din acestea s-au înființat biserici. În fiecare din ele se resimțea nevoia numirii unor presbiteri responsabili.

Presbiterii sunt oameni fără vină, adică de o integritate indiscutabilă. Nu trebuie să se poată dovedi nici o acuzație de învățătură greșită sau de comportare necorespunzătoare. Nu înseamnă însă că ei sunt fără păcat, ci doar aceea că, dacă se fac vinovați de nereguli minore, vor lua de îndată măsuri pentru îndreptarea acestora, mărturisindu-le lui Dumnezeu, cerând iertare persoanei sau persoanelor față de care au greșit și, după caz, făcând restituție.

A doua calitate, respectiv faptul că trebuie să fie soțul unei singure soții, a fost înțeleasă în cel puțin șapte feluri:

- (1) omul respectiv trebuie să fie căsătorit;
- (2) nu trebuie să fie divorțat;
- (3) nu trebuie să se recăsătorească după ce a divorțat;
- (4) nu trebuie să se recăsătorească după decesul primei soții;
- (5) nu are voie să trăiască în poligamie;
- (6) nu are voie să aibă concubine sau soții secundare;
- (7) în general, trebuie să fie un soț credincios și o pildă de înaltă ținută morală.

Dacă sintagma soțul unei singure soții înseamnă că omul respectiv trebuie să fie căsătorit, atunci, conform aceluiași argument, trebuie să aibă și copii, deoarece în același verset găsim scris că copiii lui trebuie să fie credincioși. Negreșit este preferabil ca un presbiter să aibă familie, deoarece această experiență îl va ajuta să se ocupe în mai bună cunoștință de cauză de problemele ce se ivesc în adunare. Ne îndoiim însă că versetul de față ar interzice ca un bărbat necăsătorit să poată ocupa funcția de presbiter.

Probabil versetul nu ne spune că sub nici o formă nu are voie să fie divorțat, întrucât Mântuitorul ne-a învățat că divorțul este permis, în cel puțin unul din cazuri (Matei 5:32;Matei 19:9). Mulți cred că deși uneori divorțul este valabil, totuși un om din conducerea bisericii nu poate să fie divorțat.

Tot așa nu putem să-l interpretăm în sensul că ar interzice absolut recăsătoria după divorț, în toate cazurile. De exemplu, un credincios care este total nevinovat ar putea ajunge în situația în care soția necredincioasă să divorțeze de el, aceasta recăsătorindu-se. Întrucât prima căsătorie a fost desființată prin divorțul și recăsătoria partenerei sale de viață, el este liber să se recăsătorească.

Interpretarea potrivit căreia un om nu poate ocupa funcția de presbiter dacă se recăsătorește după decesul primei sale soții este exclusă în virtutea principiului enunțat la 1Corinteni 7:39: „O soție este legată de lege atâta timp cât trăiește soțul; dar dacă-i moare soțul, este liberă să se mărite cu cine vrea, numai în Domnul.”

Evident sintagma soțul unei singure soții înseamnă că presbiterul nu are voie să fie poligam, după cum nu are voie să aibă o concubină sau o amantă. Pe scurt, sintagma înseamnă că viața sa de căsnicie trebuie să fie un exemplu de curăție pentru turmă.

În plus el trebuie să aibă copii credincioși, care să nu fie învinuiți de destrăbălare sau neascultare (nesupunere). Biblia ne scoate în evidență un fapt pe care noi nu suntem totdeauna pregătiți să-l recunoaștem: anume că părinții răspund de modul în care s-au format copiii lor (Proverbe 22:6). Când o familie este bine guvernată și bine instruită în cuvântul lui Dumnezeu, copiii vor urma, de obicei, pilda părinților lor evlavioși. Deși un tată nu poate determina mântuirea copiilor săi, el poate pregăti terenul pentru Domnul, învățându-i din Cuvânt, aplicând cu dragoste disciplina în familie și evitând ipocrizia și inconsecvența în propria sa viață.

Dacă copiii vor fi risipitori și rebeli împotriva autorității părintești, Scriptura îl va face pe părintele lor răspunzător de aceasta, întrucât la rădăcina problemei au stat complacerea și toleranța față de păcat a tatălui lor. Dacă el nu știe să-și stăpânească cum trebuie propria sa familie, este îndoielnic că va fi un presbiter bun, întrucât aceleași principii se aplică și într-un caz, și-n celălalt (1Timotei 3:5).

Întrebarea care se pune este dacă această cerință referitoare la copii este valabilă doar atâta timp cât aceștia se află sub autoritatea părinților, deci cât stau acasă, sau dacă se aplică și după ce aceștia au părăsit căminul părintesc. Noi credem că prima variantă este cea corectă, amintindu-ne însă că evoluția ulterioară a caracterului lor depinde de educația pe care au primit-o în familie.

Un episcop este un ispravnic al lui Dumnezeu. Nu adunarea este aceea pe care el o supraveghează, ci este împuternicit să se ocupe de treburile lui Dumnezeu din cadrul adunării lui Dumnezeu.

Pentru a doua se afirmă că el trebuie să fie fără vină - repetiția constituind o accentuare. Să nu existe nici o îndoială - omul respectiv trebuie să fie ireproșabil, atât pe plan doctrinar, cât și moral.

De asemenea nu trebuie să fie încăpățânat. Dacă un om este încăpățânat sau căpos, nepermițând nici o deosebire de vederi, atunci va fi neînduplecat și nu va suporta să fie contrazis, nefiind prin urmare apt de a fi un conducător duhovnicesc. Un presbiter este un moderator, iar nu un autocrat dogmatic.

El nu trebuie să fie mândru. Chiar dacă are un temperament volatil, el a învățat să și-l stăpânească. Iar dacă are nervi, nu va permite ca aceștia să se manifeste.

Nu trebuie să fie dedat la vin. În cultura noastră, acest fapt pare atât de evident, încât aparent nici nu ar mai trebui menționat, dar să nu uităm că Biblia a fost scrisă pentru toate culturile. În țările în care creștinii consumă și ei această băutură, există totuși pericolul excesului și al purtării necuviincioase ce rezultă din aceasta. Or, tocmai această nestăpânire este avută în vedere aici. Biblia face distincție între folosirea vinului și abuzarea de această băutură. Consumul vinului, cu măsură, a fost permis atunci când Isus a transformat apa în vin la nunta din Cana (Ioan 2:1-11). Apoi Pavel îi prescrie lui Timotei consumul de vin în scopuri medicale (1Timotei 5:23; vezi și Proverbe 31:6). Dar consumul abuziv de vin și de băuturi tari este condamnat la Proverbe 20:1; Proverbe 23:29-35. Deși cuvântul nu cere abținerea totală de la consumul de vin, există o situație în care se recomandă reținere, respectiv atunci când consumul de vin l-ar putea face să se poticnească pe un frate mai slab sau l-ar ofensa (Romani 14:21). Acest considerent stă la baza deciziei unui mare număr de creștini din America de Nord de a se abține total de la consumul de băuturi alcoolice. În cazul presbiterului, nu se pune problema interdicției totale a vinului, ci doar a consumului excesiv de vin care duce la dezmăț.

De asemenea presbiterul nu trebuie să fie violent. El nu trebuie să recurgă la folosirea forței fizice, nu are voie să lovească pe nimeni. Am auzit de unii membri ai clerului care uneori își ating enoriașii pentru a-i face să se îndrepte. Acest tip de intimidare nu are ce căuta în purtarea unui episcop.

El nu are voie să fie lacom de bani, adică nu trebuie să fie absorbit de dorința de îmbogățire, care să-l facă să nu mai ia seama la modul prin care se îmbogățește. E adevărat, cum sublinia și Samuel Johnson, că „pofta de aur, lipsită de simțire și remușcare, constituie forma supremă de corupție a omului degenerat.” Un presbiter adevărat poate afirma, împreună cu Pavel: „N-am poftit nici argintul, nici aurul, nici hainele cuiva” (Fapte 20:33).

Pe plan pozitiv, un episcop trebuie să fie primitiv de oaspeți. Casa lui trebuie să fie deschisă totdeauna pentru străini, pentru cei cu probleme personale, pentru cei deznădăjduți și oprimați. Ea trebuie să fie un loc în care să domnească părtășia creștină, unde fiecare oaspete să fie primit ca și când ar fi chiar Domnul Isus.

Apoi el trebuie să fie iubitor de bine - de oameni buni și de lucruri bune. Vorbirea lui, activitățile sale, persoanele cu care se asociază - toate acestea trebuie să dezvăluie faptul că este detașat de tot ce este discutabil, pătat sau greșit.

El trebuie să fie cumpătat (veghețor). Asta înseamnă că trebuie să fie prudent, discret și stăpân pe sine. Același cuvânt este folosit la Tit 2:2,5,6,12, unde are înțelesul de om cu scaun la cap, cu stăpânire de sine și alert.

În purtările sale față de alții, presbiterul trebuie să fie drept.

În relația cu Dumnezeu trebuie să fie sfânt.

În purtarea față de el însuși, trebuie să fie cu stăpânire de sine. La asta s-a referit Pavel la Galateni 5:22,23: „Roada Duhului este... stăpânirea de sine.” Înseamnă că cineva este în stare să-și stăpânească toate pasiunile și apetiturile, pentru ca acestea să-l fie supuse lui Cristos. Deși puterea pentru această stăpânire nu poate veni decât de la Duhul Sfânt, trebuie să existe disciplină și cooperare din partea credinciosului.

Episcopul trebuie să fie sănătos în credință. El trebuie să se țină cu tenacitate de doctrinele sănătoase din punct de vedere spiritual pe care ni le-a dat ca învățătură Domnul Isus și apostolii și care au fost păstrate pentru noi în Noul Testament. Numai atunci va putea el să dea sfinților un regim nutritiv echilibrat de învățătură sănătoasă, reducându-i la tăcere pe cei ce vorbesc împotriva adevărului.

Acestea sunt calitățile pe care trebuie să le întrunească cei ce sunt călăuze duhovnicești în adunarea locală. Trebuie remarcat că nu se spune nimic despre statura fizică a cuiva, despre realizările pe planul culturii sau educației, despre statutul social sau iscusința în afaceri. Chiar și un măturător de stradă gheboșat, cu puțină educație sau chiar fără pregătire intelectuală poate fi un presbiter calificat pe baza staturii sale spirituale. Afirmatia pe care o auzim adesea că un om de afaceri cu mari succes pe plan economic ar poseda exact calitățile de care e nevoie ca să fie lider în biserică pur și simplu nu este adevărată.

Un alt punct pe care trebuie să-l menționăm este faptul că imaginea pe care o prezintă Scriptura despre un presbiter evlavios nu este aceea a unui om care aranjează cine să fie invitat să vorbească la biserică sau care să se ocupe de reparațiile clădirii sau de alte chestiuni administrative. Nicidecum! Adevăratul presbiter este profund și vital angajat în viața spirituală a bisericii, prin învățătura pe care o dă, prin sfaturile, îndemnurile, încurajările, muștrările și îndreptarea pe care le oferă.

În biserica primară, exista „libertatea Duhului”, adică libertatea bărbaților de a participa la adunări, după cum îi călăuzea Duhul Sfânt. Pavel descrie o atare adunare „deschisă” la 1Corinteni 14:26: „Atunci ce este de făcut, fraților? Când vă adunați laolaltă, fiecare dintre voi are un psalm, are o învățătură, are o descoperire, are un cuvânt în limbă, are o interpretare: toate să se facă spre zidire.” Este situația ideală, în care Duhul lui Dumnezeu este astfel liber să vorbească prin diverși membri din adunare. Dar datorită naturii umane, oriunde există o atare libertate, aproape întotdeauna se vor găsi oameni care se vor grăbi să aducă învățături false, angajându-se în dispute ce nu zidesc sau în devieri de la subiect, lipsite de călăuzirea Duhului.

Asta se întâmplase în adunările din Creta. Pavel și-a dat seama că trebuie să existe o puternică conducere spirituală, care să țină în frâu aceste abuzuri și să păstreze libertatea Duhului. De asemenea el și-a dat seama că era mare nevoie să fie numiți bătrâni care să întrunească întru totul calitățile de presbiter. Prin urmare, în acest loc el afirează condițiile necesare pentru luarea unor acțiuni prompte în numirea de presbiteri în biserică.

Mulți nesupuși se ridicaseră în adunări, care sfidau autoritatea apostolilor, făgăduind învățăturile lor. Acești oameni vorbeau fără folos, fiind amăgitori. Cuvintele lor nu aduceau nici o binefacere spirituală, ci îi văduveau pe oameni de adevăr, ducându-i în rătăcire.

Capii răutăților erau cei din ceata circumcișilor, adică învățătorii iudaici care se dădeau creștini, dar susțineau că și creștinii trebuie să fie circumciși și să țină legea ceremonială iudaică. Or, prin asta ei negau în practică suficiența lucrării lui Cristos.

Oameni de felul acestora trebuiau reduși la tăcere. Ei trebuiau să învețe că adunarea nu este o democrație și că libertatea cuvântului are limite. Acești oameni făcuseră ravagii în familii întregi. Să însemne asta că ei răspândiseră doctrinele lor nocive din casă în casă, pe ascuns? Aceasta este metoda preferată a cultelor deviate (2Timotei 3:6). Apoi motivele lor erau suspecte, ei urmărind câștig de bani și folosindu-se de slujba creștină ca de o acoperire pentru scopurile lor mercantile. Mesajul lor era pe placul tendințelor legaliste din inima omului, încurajându-i să creadă că ar putea câștiga bunăvoința lui Dumnezeu prin efectuarea unui set de ritualuri mecaniciste, în paralel cu trăirea unei vieți corupte și stricate. Ei predau, din dorința de câștig necinstit, învățături pe care nu aveau nici un drept să le predea.

Aici Pavel îi amintește lui Tit cu ce fel de oameni are de a face. Această caracterizare de o deosebită franchețe și causticitate se potrivea învățătorilor falși și în general cretanilor. Pavel îl citează pe Epimenides, unul din proprii lor purtători de cuvânt, care a trăit în jurul anului 600 î.Cr. și care i-a numit mincinoși, fiare sălbatice, mângâcioși leneși. Se pare că fiecare popor își are trăsăturile naționale, dar cretanii erau neîntrecoți pentru depravarea lor. Erau mincinoși inveterați. Erau ca niște fiare sălbatice, trăind doar pentru a-și satisface cele mai josnice și mai sălbatice patimi. Ca unii care făceau alergii la muncă, fiind dedați la lăcomie și îmbuibare, ei trăiau doar pentru plăceri, neavând loc în viața lor pentru mersul la biserică.

Apostolul confirmă acuratețea acestei schițe de caracter. Cu ce materie primă nepromițătoare trebuia să lucreze Tit! De ajuns să-l descurajeze pe orice misionar! Dar Pavel nu îi consideră pe acești oameni iremediabili, nici nu-l sfătuiește pe Tit să-i abandoneze. Prin evanghelie există nădejde pentru toate categoriile de oameni, chiar și pentru cei mai de jos. Și astfel Pavel își sfătuiește asistentul să-i mustre aspru, ca să fie sănătoși în credința creștină. Unii din oamenii aceștia puteau deveni nu doar credincioși exemplari, ci și presbiteri evlavioși din bisericile locale. Pasajul acesta e plin de încurajări pentru lucrătorii creștini în câmpuri de misiune dificile ale lumii. În fapt, care dintre câmpurile de misiune nu este greu? Dincolo de josnicia, obtuzitatea și nepăsarea oamenilor, există întotdeauna viziunea că aceștia vor deveni sfinți plini de har, curați și credincioși.

Alături de severele muștrări adresate învățătorilor falși, Tit trebuie să-i prevină să nu-și îndrepte mintea spre basme evreiești și porunci date de oameni care se întorc de la adevăr. Iudaizatorii trăiau într-o lume a fanteziilor religioase și a regulilor bazate pe consumul de alimente curate și evitarea celor necurate, precum și pe păzirea de întinarea ceremonială. Referitor la acestea, Pavel spune la Coloseni 2:23: „Aceste lucruri au, în adevăr, o aparență de înțelepciune, într-o închinare voită, o smerenie falsă și o asprime față de trup, dar nu sunt de nici un preț împotriva mulțumirii firii pământești.”

Cele spuse de Pavel în continuare au dat naștere la atâtea interpretări greșite, încât e nevoie să facem în acest punct o explicație detaliată. El scrie: „Toate lucrurile sunt curate pentru cei curați; dar pentru cei necurați și necredincioși, nimic nu este curat, ci și mintea, și conștiința le sunt întinate.”

Dacă scoatem cuvintele: pentru cei curați toate lucrurile sunt curate din contextul lor, considerându-le o declarație de adevăr absolut, în toate domeniile vieții, dăm de bucluc, întrucât nu toate lucrurile sunt curate, chiar pentru cei cu mintea curată. Trist e că unii, pornind de la acest verset, au justificat consultarea unor reviste cu conținut murdar, a unor filme excitante și chiar imoralitatea în sine: La asta se referă Petru când spune că unii răstălmăcesc Scripturile „spre pierzarea lor” (2Petr 3:16).

Să fim înțeleși: versetul acesta nu are absolut nimic de a face cu lucruri păcătoase în sine și condamnate de Biblie. Proverbiala exprimare din acest verset trebuie înțeleasă în lumina contextului. Pavel nu s-a referit la chestiuni de morală indiscutabilă, la lucruri cu conținut inerent fie greșit, fie bun, ci a discutat chestiuni de valoare morală neutră, lucruri considerate întinătoare de un iudeu ce trăia sub lege, dar care sunt perfect legitime pentru un creștin ce trăiește sub har. Exemplul evident în această privință este cel al consumului de carne de porc, care nu

era permis copiilor lui Dumnezeu din Vechiul Testament, dar pe care Domnul Isus îl modifică, atunci când spune că nici un lucru care intră în om nu-l poate întina (Marcu 7:15). Spunând aceste cuvinte El a pronunțat toate alimentele curate (Marcu 7:19). Pavel a avut și el în vedere acest adevăr, când a spus: „Dar nu carnea ne face pe noi plăcuți lui Dumnezeu; nu câștigăm nimic dacă mâncăm din ea și nu pierdem nimic dacă nu mâncăm” (1Corinteni 8:8). Când spune: „Pentru cei curați toate lucrurile sunt curate,” el înțelege prin asta că pentru credinciosul născut din nou toate alimentele sunt curate, dar pentru cei întinați și necredincioși nimic nu este curat. Nu ceea ce mănâncă o persoană îl întinează, ci ceea ce iese din inima lui (Marcu 7:20-23). Dacă viața cuiva este necurată, dacă nu are credință în Domnul Isus, atunci nimic nu este curat pentru el. Respectarea unor reguli de dietă nu va avea nici un efect asupra lui. Mai întâi de toate el are nevoie să fie convertit, să primească mântuirea în dar, iar nu să încerce s-o dobândească prin ritualuri sau legalism. Chiar mințile și conștiințele oamenilor întinați sunt corupte. Procesele lor mentale și puterile lor morale sunt întinate. Nu se pune problema unei întinări ceremoniale externe, ci a corupției și depravării interne.

Evident, când se referă la învățători i falși, adică la iudaizatori, Pavel spune că ei mărturisesc că îl cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele îl tăgăduiesc. Ei se dau creștini, dar practica lor nu se potrivește cu mărturia lor. Apoi, pentru a amplifica această aspră condamnare, apostolul spune că sunt o urâciune, nesupuși și netrebniți pentru orice faptă bună (descalificați). Comportarea lor personală era lamentabilă. În ochii lui Dumnezeu, ei trăiau în totală neascultare. Cât privește faptele bune față de Dumnezeu sau față de om, acestea nu valorau nimic. A vorbit oare Pavel mânat de dragostea creștină, când s-a exprimat cu cuvinte atât de aspre la adresa altora? Răspunsul este un hotărât da. Dragostea niciodată nu trece cu vederea păcatul. Oamenii aceștia perverteau evanghelia, dezonorând Persoana și lucrarea Domnului Isus și ducând la pierzare sufletele oamenilor. A fi îngăduitor cu asemenea oameni este un păcat.

Viețile învățătorilor falși erau mai degrabă mincinoase, decât evlavioase. Prin conduita lor ei tăgăduiau marile adevăruri ale credinței. Cine poate măsura daunele aduse mărturiei creștine de cei ce să dădeau mari sfinți, dar trăiau în realitate o mare minciună? Sarcina încredințată lui Tit (și tuturor slujitorilor adevărați ai Domnului) a fost de a preda învățătura sănătoasă. El trebuia să reducă prăpastia uriașă dintre ceea ce spuneau copiii lui Dumnezeu cu gura și ceea ce trăiau în viața de zi cu zi. De fapt aceasta este nota dominantă a epistolei: trăirea în practică a doctrinei sănatoase prin săvârșirea de fapte bune. Următoarele versete ne oferă exemple practice despre ce constituie aceste fapte bune.

Mai întâi, ne ocupăm de cei bătrâni - nu de bătrâni în sensul de presbiteri, ci de oameni în etate, cu experiență și maturitate, care trebuie să fie treji. În principal aceasta înseamnă că ei trebuie să consume vinul cu măsură, dar are un sens mult mai cuprinzător, referindu-se la toate compartimentele vieții lor.

Ei trebuie să fie vrednici de cinste, plini de demnitate, dar nu morocănoși. Asta pentru că și alții au necazurile lor.

Oamenii mai vârstnici trebuie să fie cumpătați, adică echilibrați și discreți.

Ei trebuie să fie sănătoși în credință. Vârsta îi face pe unii oameni nepăsători, blazați și chiar cinici. Cei care sunt sănătoși în credință sunt însă mulțumitori, optimiști și oameni plăcuți, în a căror companie îți place să stai.

Ei trebuie să fie sănătoși și în dragoste. Dragostea nu este egocentristă, ci se gândește la alții și se manifestă prin dărnicie.

De asemenea, ei trebuie să fie viguroși în răbdare. Vârsta aduce cu sine neputințe și dizabilități, uneori greu de suportat. Cei care sunt însă sănătoși în capacitatea de a răbda vor rezista, purtându-și cu har și răbdare încercările.

Femeile în vârstă trebuie de asemenea să se poarte cu reverență. Păzește-ne Doamne de femeile care nu sunt preocupate decât cu fleacuri! Ele nu trebuie să fie defăimătoare. Termenul folosit de Pavel aici, în textul din greaca veche, este diabolos, adică diavolul. Este un cuvânt foarte nimerit, întrucât bârfa și vorbirea de rău sunt de origine diabolică. Ele nu trebuie să fie înrobite de băutură. De fapt, ele nu trebuie să fie înrobite de mâncare, băutură sau medicamente. Deși nu li se repartizează nici un rol public în lucrarea din cadrul bisericii, femeile mai în vârstă au încredințarea de a preda acasă. Cine poate măsura potențialul unei asemenea slujbe!

În mod concret, femeile mai vârstnice trebuie să le îndemne pe cele tinere. Anii îndelungați de studiere a Bibliei și de experiență practică o învrednicesc pe o asemenea soră creștină să împărtășească uneia mai tinere sfaturile ei prețioase, la început de drum. Altminteri fiecare generație ar trebui s-o ia de la început, repetând greșelile celei precedente, și trebuind să învețe din experiența proprie. Deși responsabilitatea predării este așezată aici pe umerii femeilor mai vârstnice, orice persoană tânără va cultiva prietenia creștinelor mai în etate, solicitându-le sfaturile și căile de îndreptare.

Femeile tinere trebuie învățate să-și iubească soții. Dar asta înseamnă mai mult decât a-i săruta când ies pe ușă, mergând la serviciu. Sunt incluse aici o sumedenie de modalități prin care o soție poate să demonstreze că îl respectă cu adevărat - recunoscându-i rolul de cap al familiei, neluând nici o decizie majoră fără el, ținându-și casa în ordine, îngrijindu-se de aspectul ei exterior, nedepășind posibilitățile lor financiare, mărturisind imediat și iertând cu bunăvoință, păstrând liniile de comunicație întotdeauna deschise, abținându-se de la criticarea sau contrazicerea soțului de față cu alții și acordându-i sprijinul când lucrurile nu merg bine.

Ele trebuie învățate să-și iubească copiii - citindu-le din Biblie și rugându-se cu ei, întâmpinându-i când se întorc de la școală sau de la joacă, disciplinându-i ferm dar drept și mulțumindu-i pentru slujirea Domnului, mai degrabă decât pentru lume și pentru iad.

Tinerele femei trebuie învățate să fie cumpătate, adică să-și dea seama ce se cuvine să facă ele ca surori creștine și de ce extreme să se ferească. Ele trebuie să fie curate (dând dovadă de castitate), credincioase soților lor și evitând necurăția în gândurile, cuvintele sau acțiunile lor. Ele trebuie să fie gospodine bune. Trebuie să-și dea seama că aceasta este slujirea divină pe care au datoriat-o s-o desfășoare pentru slava lui Dumnezeu. Femeile mai vârstnice trebuie să imprime în surorile tinere gândul că este o onoare deosebită să-L slujească pe Domnul în familie ca soții și mame, mai degrabă decât să fie angajate în servicii în afara căminului, neglijându-și astfel familia. Femeile tinere trebuie să fie învățate să fie bune - adică să trăiască pentru alții, să fie primitoare de oaspeți, să fie amabile și generoase, iar nu egocentriste și posesive. Ele trebuie să fie supuse soților lor, recunoscând că ei sunt capii familiilor. Dacă o soție este mai talentată și mai capabilă decât soțul ei, în loc să-l domine, ea ar trebui să-l încurajeze și să-l ajute să-și asume un rol mai activ în familie, ca lider și să slujească în biserica locală. Dacă este ispitită să-l cicălească, trebuie să se împotrivească ispitei, înlocuind cicăleala cu lauda la adresa soțului. Toate acestea trebuiesc făcute pentru a păzi cuvântul lui Dumnezeu, ca să nu fie hulit sau discreditat. Pe tot cuprinsul acestei scrisori, Pavel este conștient de ocară ce este adusă cauzei Domnului atunci când copiii Săi trăiesc o viață ce nu corespunde mărturiei lor.

Pavel nu l-a îndemnat pe Tit să le învețe el pe tinerele surori, ci, din rațiuni ce țin de discreție, a lăsat această slujbă în seama surorilor mai vârstnice. Dar lui Tit i se spune să-i sfătuiască pe tineri și mai ales să-i îndemne să fie cumpătați, să știe să se stăpânească. Este un îndemn cât se poate de potrivit, având în vedere zelul debordant ce-i caracterizează pe tineri, energia, neastâmpărul lor și puternicele porniri ce-i caracterizează, în toate domeniile vieții, ei trebuie să învețe să se stăpânească și să atingă echilibrul.

Pavel are un mic îndemn și pentru Tit. Ca unul căruia i s-a încredințat sarcina de a exercita grija față de biserici, Tit trebuie să exercite grija și față de menținerea unui model consecvent de fapte bune. Trebuie să existe o paralelă apropiată între doctrină și comportarea sa. Învățătura trebuie să fie caracterizată de integritate, reverență și incoruptibilitate. Prin integritate se înțelege că învățătura trebuie să corespundă cu credința transmisă odată pentru totdeauna sfinților. Prin reverență Pavel vrea să spună că învățătura trebuie să fie plină de demnitate și înțelepciune. Iar prin incoruptibilitate - termen pe care, din păcate, cele mai multe versiuni moderne ale Bibliei îl omit (ca de atâtea ori - vezi notele de subsol din NKJV, textul critic pare să încorporeze textele omise de alte versiuni, aceste texte bazându-se pe manuscrisele cele mai vechi, provenite mai cu seamă din Egipt. Traducerile KJV și NKJV preferă textul tradițional, care este de obicei, dar nu întotdeauna, susținut de manuscrisele majoritare - textul majoritar) - se înțelege învățătorul sincer care nu se poate lăsa corupt sau abătut de la calea adevărului.

Vorbirea sănătoasă care să nu poată fi condamnată este degajată de orice lucru față de care s-ar putea obiecta. O astfel de vorbire trebuie să fie liberă de chestiuni secundare, de noutăți doctrinare, de ciudățenii, de excentricități și alte lucruri de felul acestora. Acest tip de slujbă este irezistibil. Cei care se opun învățaturii sănătoase sunt rușinați, întrucât nu găsesc nici o spărtură în armura credinciosului. Nu există argument mai puternic decât o viață de sfințenie!

În acest punct li se oferă instrucțiuni speciale sclavilor. Să nu uităm că Biblia recunoaște chiar și existența unor instituții cu care nu este de acord. De pildă, Vechiul Testament consemnează viața de poligamie trăită de mulți dintre patriarhi, deși poligamia nu a fost niciodată voia lui Dumnezeu pentru oamenii Săi. Dumnezeu nu a aprobat niciodată nedreptățile și cruzimea sclaviei; cândva El îi va trage la răspundere pe stăpânii de sclavi, în același timp, Noul Testament nu sprijină ideea răsturnării sclaviei prin forță, prin revoluție. Mai degrabă, Noul Testament condamnă și elimină abuzurile sclaviei prin intermediul evangheliei. Istoria consemnează că relele sclaviei au dispărut acolo unde Cuvântul lui Dumnezeu a fost predicat și predat cu sânguință.

Dar între timp, acolo unde există sclavie, asta nu înseamnă că sclavul este exclus de la tot ceea ce are mai bun creștinismul. El poate fi un martor al puterii transformatoare a lui Cristos, putând împodobi doctrina despre Dumnezeu Mântuitorul nostru. În Noul Testament sclavilor li se acordă mai mult spațiu decât dregătorilor de națiuni! Asta ar putea indica importanța lor relativă în împărăția lui Dumnezeu. Robii creștini trebuie să fie supuși stăpânilor lor, cu excepția cazurilor în care această supunere ar însemna nesupunere față de Domnul. În cazul acesta, ei trebuie să refuze și să suporte în liniște consecințele neascultării lor, în virtutea faptului că sunt creștini. Ei trebuie să-i mulțumească pe stăpânii lor în toate privințele, adică să fie productivi, pe plan calitativ și cantitativ. Toate aceste servicii pot fi făcute ca pentru Cristos, fiind pe deplin răsplătite de El. Robii nu trebuie să întoarcă vorba stăpânilor lor sau să fie obraznici. Mulți sclavi au avut privilegiul de a-i conduce pe stăpânii lor la Domnul Isus în primele zile ale creștinismului, asta datorându-se în mare parte prăpăstiei ce exista între sclavii păgâni și sclavii creștini.

Una din cele mai evidente deosebiri a constat în faptul că creștinii nu s-au pretat la păcatul atât de prevalent între ceilalți sclavi, respectiv hoția. Etica creștină îi obliga la norme stricte de cinste. Mai e de mirare oare că sclavii creștini se vindeau cu un preț mai mare la licitație? În general ei erau învățați să manifeste o totală și autentică fidelitate. Ei trebuiau să inspire încredere totală și astfel să împodobească doctrina lui Dumnezeu Mântuitorul nostru în toate aspectele vieții și slujirii lor. Ceea ce era adevărat pe vremea aceea cu privire la robii creștini este valabil astăzi cu privire la toți salariații creștini.

Următoarele patru versete formează o minunată vinietă a mântuirii noastre. Admirând această bijuterie literară, nu trebuie s-o detașăm de contextul ei. Până în acest punct Pavel i-a îndemnat pe toți membrii familiei lui Dumnezeu să aibă o purtare corespunzătoare. Acum el arată că unul din scopurile majore ale mântuirii noastre este acela de a produce în noi o viață de sfințenie statornică.

Căci harul lui Dumnezeu... s-a arătat. Aici harul lui Dumnezeu este practic sinonim cu Fiul lui Dumnezeu. Harul lui Dumnezeu s-a arătat atunci când Domnul Isus a vizitat planeta noastră și în special când S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre. El S-a arătat pentru mântuirea tuturor oamenilor. Lucrarea Sa înlocuitoare este suficientă pentru răscumpărarea tuturor oamenilor. O ofertă autentică de iertare și izbăvire se face tuturor. Dar numai cei care îl primesc cu adevărat ca Domn și Mântuitor sunt mântuiți. Nu se sugerează nici aici, nici în vreun alt loc din Biblie că toți vor fi, în cele din urmă, mântuiți. Mântuirea universală este o minciună a diavolului.

Același har care ne mântuiește ne și instruește în școala sfințeniei. Or, în această școală există o serie de lucruri interzise, de care trebuie să ne debarasăm.

Primul este nelegiuirea.

Al doilea îl constituie: poftele lumești - nu doar păcatele sexuale, ci și dorința de îmbogățire, de acaparare a puterii, a plăcerilor, faimei sau a oricărui lucru care este în esență lumes.

În latura pozitivă, harul ne învață să trăim în veacul de acum în cumpătare și dreptate față de alții și cu evlavie în lumina curată a prezenței Sale. Acestea sunt virtuțile care trebuie să ne caracterizeze în lumea aceasta, unde toate din jurul nostru se vor dizolva. Aici este locul pelerinajului nostru, iar nu patria noastră finală.

Cât trăim ca străini pe pământ, suntem inspirați de o nădejde minunată - arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Cristos. Prin aceasta trebuie să înțelegem oare că este vorba despre Răpire, când Cristos Se va arăta în slavă bisericii, ducând-o în cer (1Tesaloniceni 4:13-18) Sau mai degrabă textul se referă la venirea lui Cristos pentru a domni, când Se va arăta în slavă lumii întregi, când își va înfrânge dușmanii și-și va întemeia împărăția (Apocalipsa 19:11-16) În principal noi credem Pavel se referă aici la prima ipostază - la venirea lui Cristos ca să-Și ia mireasa, biserica. Dar fie că va veni ca Mire, fie care Rege, credinciosul trebuie să fie pregătit și să aștepte slăvită Sa venire.

Așteptând întoarcerea Sa, noi nu putem uita scopul primei Sale venituri și a Jertfirii Sale de Sine. El S-a dat pe Sine însuși nu numai pentru a ne mântui de vină și de pedeapsa păcatului, ci și ca să ne răscumpere din orice fărădelege. Ar fi fost o mântuire de jumătate dacă pedeapsa păcatului ar fi fost anulată, dacă stăpânirea acestuia asupra vieților noastre ar fi rămas necucerită.

El S-a dat pe Sine însuși și ca să-Și curățească un popor (special) care să fie al Lui. Ediția din 1611 a Bibliei, supranumită „King James” se exprimă foarte plastic (în vremea noastră pare ciudat, întrucât sensul termenului „peculiar” s-a modificat. Versiunea KJV este o traducere foarte exactă; majoritatea așa-ziselor „erori” se datorează - ca în cazul de față schimbărilor care au intervenit în limba engleză, în cele aproape patru veacuri de când a fost redactată această traducere) aici, spunând „a peculiar people” (în engleză „peculiar” are azi sensul de „exclusiv, individual, deosebit, unic” dar și acela de „neobișnuit, ciudat, original”, n.tr.) Prea de multe ori suntem „peculiar” (adică ieșiți din comun, n.tr.), dar nu în sensul avut în vedere de El! El nu a murit ca să ne facă niște oameni ciudați sau bizari, ci un popor care să-l aparțină Lui într-un mod special - nicidecum să ne aparținem nouă înșine sau lumii. Și S-a dat pe Sine însuși pentru noi ca să fim plini de râvnă pentru fapte bune. Cu alte cuvinte, trebuie să fim pătrunși de entuziasmul de a face fapte de bunătate în numele Lui și pentru slava Lui. Când ne gândim la zelul manifestat de oameni pentru sport, politică și afaceri, ar trebui să încolțescă în noi gelozia; ar trebui ca acest fapt să ne inspire la fapte bune.

Acestea sunt lucrurile pe care Tit a fost înșuternicit să le transmită - tot ce s-a discutat în versetele precedente și în special scopurile urmărite prin jertfa Mântuitorului. Tit avea datoria de a-i îndemna sau încuraja pe sfinți să trăiască o viață de evlavie practică și să-i mustre pe toți cei care contraziceau învățăturile apostolice, atât cu vorba, cât și cu fapta. Tit nu trebuia să-și ceară scuze pentru că desfășura o slujbă energetică. Toate trebuiau făcute cu toată autoritatea și îndrăzneala Duhului Sfânt. Nimeni să nu te disprețuiască. Tit nu trebuie să-și facă probleme pentru că era tânăr sau că nu era evreu sau că ar fi avut orice alt dezavantaj natural. El rostea cuvântul lui Dumnezeu și în aceasta consta toată autoritatea lui.

Tit mai avea datoria de a le aduce aminte credincioșilor din adunările cretane despre responsabilitățile lor față de stăpânire - față de autoritățile locale și de stat. În viziunea creștină, toate guvernele sunt rânduite de Dumnezeu (Romani 13:1). Un regim poate fi foarte necreștin sau chiar anti-creștin, dar orice guvern este mai bun decât nici un guvern. Absența guvernului înseamnă anarhie. Or, oamenii nu pot supraviețui multă vreme în condiții de anarhie. Chiar dacă un dregător nu-L cunoaște personal pe Dumnezeu, el este „unsul Domnului” în privința poziției oficiale pe care o ocupă și ca atare trebuie respectat. Creștinii trebuie să fie supuși dregătorilor și autorităților. Dar dacă un guvern își părăsește sfera rânduită de Dumnezeu și-i comandă credinciosului să nu se supună lui Dumnezeu, atunci credinciosul trebuie să refuze, bazat pe principiul de la Fapte 5:29: „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni.” Dacă va fi pedepsit, să suporte această pedeapsă în liniște, acceptând-o ca pentru Domnul.

Un creștin nu trebuie să-l vorbească de rău pe nimeni. În alte locuri din Biblie ni se interzice concret să vorbim de rău un dregător (Exod 22:28; Fapte 23:5) - poruncă de care toți creștinii trebuie să-și aducă aminte în vâltoarea campaniilor politice sau în nemuri de restriște, de prigoană sau de asuprire. Dar aici se lărgeste cadrul interdicției persoanele fiind apărute și de ridiculizare, calomniere, insultă sau abuzuri verbale. Ce oceane de înfrustare și necazuri s-ar evita, iacă creștinii ar asculta de acest principiu simplu: să nu vorbească pe nimeni de rău!

Noi trebuie să fim pașnici și să evităm cearta. E nevoie de doi pentru ca să izbucnească o dispută. Când cineva încerca să-l atâțe pe D. Ironside la o ceartă cu privire la o chestiune de importanță minoră, asupra căreia predicase, el răspundea: „Frate dragă, când vom ajunge în cer, unul din noi se va dovedi că nu a avut dreptate și poate că acela voi fi eu.” Și cu acest duh pune capăt la orice polemici.

Apoi trebuie să fim blânzi. Este greu să ne gândim la această calitate fără să ne gândim la Domnul Isus. El a fost manierat și bun, pașnic și conciliator. Iar noi trebuie să arătăm blândețe sau amabilitate față de toți oamenii. Se pare atât de nimerit ca amabilitatea să fie propovăduită ca una din virtuțile de seamă ale creștinului. În esență ea înseamnă să ne gândim cu smerenie la alții, să-i punem pe alții pe locul întâi și să spunem și să facem lucruri frumoase, amabile, curtenitoare. Principiul amabilității cere ca să-i slujești pe alții înainte de a te sluji pe tine, să prinzi orice prilej de a-i ajuta pe alții și să exprimi cu promptitudine și apreciere pentru gesturile de amabilitate de care ți se face parte. Amabilitatea nu se poartă niciodată necuviincios, vulgar sau bătăran.

Din nou, în mijlocul unei secțiuni cu puternic conținut etic, apostolul introduce o doctrină clasică a mântuirii noastre, punând accentul pe țelul mântuirii, respectiv trăirea unei vieți de fapte bune. Iată care este înălțuirea ideilor aici:

(1) condiția noastră înainte de mântuire, versetul 3;

(2) natura mântuirii noastre, versetele 4-7;

(3) rezultatul practic al mântuirii, versetul 8.

Imaginea pe care o avea Dumnezeu despre noi înainte de mântuire nu este deloc măgulitoare. Pretinzând că știam răspunsurile la toate întrebările, noi eram în realitate fără minte, neputând pricepe adevărurile spirituale și neînțelepți în opțiunile și în conduita noastră.

Noi eram neascultători de Dumnezeu și poate și de părinți și de alte autorități.

Noi eram înșelați de diavolul și de propria noastră judecată pervertită, nenimerind niciodată calea cea bună și sfârșind mereu în înfundături.

Noi eram robiți de diverse obiceiuri necurate, subjugăți de viața rea a gândurilor noastre și săvârșeam păcate de tot felul.

Viața era un șir nesfârșit de răutate și invidie față de alții.

Nevrednici de a fi iubiți și egoiști, noi eram miserabili și-i făceam și pe alții miserabili; demni de a fi urâți și urându-ne unii pe alții:

Ce trist comentariu asupra vieții printre vecini certăreți, colegi de muncă puși mereu pe ceartă, competitori angajați în competiție pe viață și pe moarte, și în mijlocul unor familii învrăjbite!

Acest tablou deprimant al depravării omului este întrerupt de unul din marile dar din Scriptură. Ce recunoscători putem fi pentru aceste conjuncții venite la momentul potrivit, care semnalează minunata intervenție a lui Dumnezeu, pentru a-l salva pe om de la propria sa distrugere! Cineva le-a numit barierele așezate de Dumnezeu pe drumul omului spre iad.

Dar când s-a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, și dragostea Lui față de oameni... Acest lucru a avut loc atunci când Domnul Isus S-a arătat lumii în urmă cu peste o mie nouă sute de ani. În alt sens, bunătatea și dragostea lui Dumnezeu s-au arătat față de noi atunci când am fost mântuiți. Tocmai ca manifestare a acestor atribute Și-a trimis El preaiubitul Fiu ca să moară pentru o lume de păcătoși răzvrățiți.

Termenul din greacă folosit aici în sintagma: dragostea... față de oameni este baza cuvântului filantropie, care combină ideea de dragoste, grație și compasiune.

Titlul Dumnezeu, Mântuitorul nostru se referă la Dumnezeu Tatăl - Mântuitorul nostru în sensul că El L-a trimis pe Fiul Său în lume ca Jertfa noastră pentru păcat. Domnul Isus mai este numit Dumnezeu Mântuitorul nostru (2:13) pentru faptul că a plătit penalizarea necesară pentru ca noi să putem fi iertați și izbăviți.

El ne-a mântuit de vină și de pedeapsa pentru toate păcatele noastre - trecute, prezente și viitoare. Aceste păcate erau privite în viitor, când a murit Mântuitorul nostru, și încă nu fuseseră săvârșite în timp, dar moartea Lui le-a acoperit pe toate. Totuși nu știu cum se face că omului îi este cel mai greu să înțeleagă unul din cele mai simple și mai clare adevăruri ale evangheliei, anume că mântuirea nu se bazează pe faptele bune; că nu devii creștin prin trăirea unei vieți creștine. Nu oamenii buni merg în rai. Mărturia consecventă a Bibliei este că omul nu poate câștiga sau merita mântuirea (Efeseni 2:9; Romani 3:20; Romani 4:4,5; Romani 9:16; Romani 11:6; Galateni 2:16; Galateni 3:11). Omul nu se poate mântui pe sine prin fapte bune; toate faptele sale neprihănite sunt ca niște cârpe murdare în ochii lui Dumnezeu (Isaia 64:6). El nu poate deveni creștin prin trăirea unei vieți creștine, pentru simplul motiv că nu are putere în el însuși de a trăi o viață creștină. Nu oamenii buni sunt cei ce merg în cer, ci păcătoșii care au fost salvați prin harul lui Dumnezeu!

Mântuirea nu poate fi câștigată prin fapte bune, deoarece faptele bune sunt rezultatul mântuirii. Oriunde există o mântuire adevărată, faptele bune nu vor întârzia să se arate. Și astfel citim că Dumnezeu nu ne-a mântuit din pricina faptelor neprihănită pe care le-am făcut noi, ci după îndurarea Lui. Mântuirea este o lucrare a îndurării - nu a justiției. Justiția reclamă aplicarea pedepsei binemeritate; îndurarea asigură o cale neprihănită prin care se poate evita pedeapsa.

Dumnezeu ne-a mântuit prin spălarea regenerării (nașterii din nou). Convertirea este cu adevărat o nouă creație (2Corinteni 5:17) și aici această nouă creație este prezentată sub forma alegorică a unei băi. Este aceeași imagine folosită de Domnul Isus când i-a învățat pe ucenici că există o singură baie a regenerării, dar e nevoie de multe curățiri de întinare (Ioan 13:10). Baia regenerării nu are nimic de a face cu botezul. Nu este o curățire trupească făcută cu ajutorul apei, ci o curățire morală prin cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 15:3). Botezul nici măcar nu este un simbol al acestei băi, ci descrie, mai degrabă, îngroparea cu Cristos în moarte (Romani 6:4).

Nașterea noastră din nou este definită de asemenea ca o reînnoire a Duhului Sfânt. Duhul lui Dumnezeu produce o minunată transformare - nu îmbrăcarea omului vechi cu haine noi, ci îmbrăcarea omului nou cu haine! Duhul Sfânt este Agentul în procesul regenerării iar cuvântul lui Dumnezeu este instrumentul.

Dumnezeu a turnat Duhul Sfânt peste noi din belșug. Înăuntrul fiecărui credincios locuiește Duhul Sfânt din clipa în care s-a născut din nou. Duhul este suficient pentru a produce glorioasa reînnoire despre care se vorbește aici. Duhul este dăruit prin Isus Cristos Mântuitorul nostru. După cum belșugul de la curtea lui Faraon a fost mediat către Iacov prin Iosif, tot așa binecuvântările lui Dumnezeu, inclusiv inexprimabila binecuvântare a Duhului Său, ne sunt mediate prin Domnul Isus. Isus este „Iosiful” nostru.

Toate trei Persoanele Binecuvântatei Treimi sunt menționate în legătură cu mântuirea noastră: Dumnezeu Tatăl, (versetul 4); Duhul Sfânt (versetul 5); și Dumnezeu Fiul (versetul 6).

Urmarea neîntârziată a regenerării noastre este ca, fiind îndreptățiți prin harul Lui, să devenim moștenitori potrivit nădejzii vieții veșnice. Prin răscumpărarea care este în Cristos Isus, Dumnezeu ne socotește neprihăniți printr-un act de har uimitor, iar noi devenim moștenitori a tot ce a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Tot ce se cuprinde în a fi cu Cristos și ca El pentru veșnicia întreagă este nădejdea noastră.

Când Pavel spune: „Adevărat este cuvântul acesta” trebuie să înțelegem oare că se referă la secțiunea precedentă, sau la restul versetului? Forța argumentării sale pare să stea în faptul că, după ce am fost mântuiți de atâtea lucruri, printr-o mântuire atât de mare, acum trebuie să trăim într-o manieră vrednică de înalta noastră chemare.

Tit avea datoria să stăruie asupra acestor lucruri (discutate în versetele 1-7) în slujba desfășurată de el la Creta, așa încât credincioșii să caute să fie cei dintâi în fapte bune. Deși sintagma fapte bune ar putea însemna ocupații onorabile, sensul mai larg - fapte bune în general - este probabil cel avut în vedere aici. Orice învățătură dată credincioșilor ca purtarea lor să fie pe măsura mărturiei lor creștine este excelentă și de folos. Orice învățătură trebuie să aibă o aplicație personală și practică.

Desigur, există întotdeauna capcane de care trebuie să ne ferim în slujba creștină. Pe vremea lui Pavel, erau întrebările nebune (adică dispute fără rost) privitoare la alimente curate și necurate, la reguli legate de Sabat și la respectarea anumitor zile sfinte. Se iscau polemici privitoare la genealogii, atât îngerești, cât și omenești. Apoi izbucneau certuri privitoare la reguli foarte minuțioase care fuseseră create pe fundalul legii. Pavel este dezgustat de acestea, considerându-le nefolositoare și zadarnice.

Bine ar face slujitorii Domnului din zilele noastre să pună la inimă sfaturile apostolului Pavel, evitând următoarele tangente:

O preocupare prea mare față de metode în sine, mai degrabă decât față de realitățile spirituale. De pildă, dezbaterile ce nu se mai termină privitoare la modul în care trebuie luată Cina Domnului: cu vin fermentat, sau doar cu must (ori suc de struguri, în Statele Unite, n.tr.); sau dacă trebuie să se servească dintr-un singur pahar comun, sau în cupe individuale. Ca și când acestea ar fi chestiuni importante în Biblie!

Slujitorii Domnului trebuie să se ferească și de tăierea firului în patru, de fleacuri.

De concentrarea asupra unui singur adevăr, sau chiar a unui singur aspect al adevărului, ca și când celelalte nu ar fi importante!

Alegorizarea Scripturilor, până când acestea par absurde.

Discuții teologice sterile care nu zidesc pe nimeni.

Alunecarea de la Cuvânt la politică și la căile lăturalnice ce o însoțesc; alipirea la tot felul de cruciade creștine, de combatere ba a acestui rău, ba a celuiilalt.

Ce tragedie să ne irosim timp de mare preț cu aceste lucruri, când o lume întreagă piere în jurul nostru!

Omul care se preocupă de aceste chestiuni minore este un eretic care aduce dezbinare (termenul eretic (KJV heretic) derivă din greaca veche, unde avea sensul de dezbinator (divisive, NKJV). O persoană care dezbină biserici de obicei va propaga învățături false sau doctrine „eretice”, dar aceasta este o evoluție ulterioară a termenului hairetikos). De obicei pe viața acestui om nu se găsește decât o notă muzicală, pe care acesta o cântă la nesfârșit. Curând el își va strânge în jurul lui un cerc intim de oameni, cu aceleași păreri negativiste, respingându-i pe ceilalți oameni. Un astfel de om nu se va da în lături să dezbină o întreagă adunare, numai să nu renunțe el la punctele sale de vedere doctrinare la care ține atât de mult. Nici o biserică nu trebuie să tolereze o atare atitudine. Dacă i s-a dat o mustrare și apoi încă una, iar el persistă în lucrarea sa de dezbinare, atunci trebuie exclus din părtășia bisericii locale iar creștinii trebuie să nu mai întrețină contacte sociale cu el. Să sperăm că această ostracizare îl va face să se pocăiască și să trateze mai echilibrat cuvântul lui Dumnezeu.

Pentru ca nu cumva să creadă cineva că un astfel de om nu constituie o amenințare gravă la adresa bisericii, apostolul îl înfierează, numindu-l un stricat care păcătuiește, fiind condamnat prin sine însuși, (verset tradus după ediția CLV, Bielefeld, Germania, întrucât este mult mai apropiată în acest punct de traducerea engleză folosită de autor în comentariu, n.tr.). El se „auto-condamnă” întrucât ține morțiș la răutatea sa, chiar după ce a fost avertizat de creștinii responsabili.

Epistola se încheie cu câteva directive adresate de Pavel lui Tit. Pavel intenționa să-l trimită fie pe Artema, fie pe Tihic, ca să-l înlocuiască pe Tit la Creta, preluând de la acesta povara lucrării. Cu Tihic ne-am mai întâlnit, la Fapte 20:4;Efeseni 6:21;Coloseni 4:7, dar cu Artema încă nu am făcut cunoștință. Din 2Timotei 4:12 se poate deduce că Tihic a fost trimis la Efes, iar nu în Creta, ceea ce înseamnă că înlocuitorul lui Tit în Creta a fost, după câte se pare, Artema. Imediat după sosirea acestuia, Tit trebuia să se ducă la Nicopolis, unde Pavel era hotărât să ierneze. Pe vremea aceea erau cel puțin șapte cetăți numite Nicopolis, dar majoritatea comentatorilor cred că Tit a ales-o pe cea din Epir, în vestul Greciei.

Tit urma să fie vizitat de avocatul Zena și de Apolo. Poate că aceștia i-au transmis lui Tit scrisoarea din partea lui Pavel. Pe vremea aceea existau două feluri de avocați: cărturarii, care expuneau legea religioasă și juriști care se ocupau de dreptul civil. Ni se cere să decidem căreia dintre categorii îi aparținea Zena. Eu înclin să cred că este vorba de prima, pe motiv că acesta a fost rugat să vină în ajutorul lui Tit, pentru a pune capăt interminabilelor ciorovăieli legate de Legea lui Moise (versetul 9). În schimb dacă Zena era un avocat în drept civil, atunci era un avocat cinstit! Singurul Apolo de care citim în Noul Testament este cel menționat la Fapte 18:24-28 și 1Corinteni. Poate că este vorba de una și aceeași persoană. Când Pavel i-a spus lui Tit să-i trimită pe acești doi oameni degrabă în călătoria lor, el a avut grijă ca din îndemnul lui să nu lipsească sfatul de a-i face să se simtă bine pe insula Creta, punându-le la dispoziție toate cele necesare pentru a putea porni mai departe la drum.

Lui Tit i se încredințează sarcina de a-i învăța pe creștini (ai noștri) să fie primitori de oaspeți, să aibă grijă de cei bolnavi și strâmtorați și să fie cu mână largă față de cei nevoiași. În loc să lucreze doar pentru împlinirea propriilor nevoi și dorințe, credincioșii trebuie să aibă o viziune de un pronunțat caracter creștin, conform căreia să câștige bani pentru a putea să-i împartă cu cei mai puțin privilegiați (vezi Efeseni 4:28b). Prin asta ei puteau fi salvați de mizeria unei vieți egoiste și de tragedia unei vieți trăite în zadar, fără rod.

Salutările de încheiere nu trebuiesc bagatelizate sau tratate ca material neimportant. În țările în care creștinii sunt puțini la număr, fiind disprețuiți și persecutați, aceste cuvinte pline de omenie transmit dragostea, prietenia și încurajarea de care au aceștia nevoie. Toți cei care erau cu apostolul i-au transmis lui Tit salutări iar Tit a fost rugat la rândul lui să-i salute pe cei ce-l iubeau pe Pavel și echipa sa în credință. În fine, Pavel își încheie Scrisoarea cu tema care i-a dominat viața: harul Domnului.

Harul să fie cu voi toți. Amin.

clickbible.org